

เทศน์เรื่อง มังสรีรี

โดย หลวงตามหาบัว

เนื้อหาบางส่วนจาก ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ
โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน
http://www.luangta.com/thamma/thamma_book_detail.php?cgBookID=4

การอยู่ป่าเป็นวัตรตามมูลดะรับๆไว้ ท่านก็เริ่มเห็นคุณค่าเริ่มฝึกทำอยู่ป่าเป็นต้นมา ทำให้เกิดความวิเวกวิงวอนขึ้นเดี่ยว ดาเหลือนมองไปนทิศทางใดก็ล้วนเป็นที่ศรัทธาภาพเครื่องปลูกประสาธาให้พื้นตนอยู่เสมอ ไม่ประมาทนอนไป นั่งอยู่ก็มีสติ ยืนอยู่ก็มีสติ เดินอยู่ก็มีสติ นอนอยู่ก็มีสติ กำหนดธรรมทั้งหลายที่มีอยู่รอบตัว เว้นแต่หลับเท่านั้น ในอิริยาบถทั้งสี่เต็มไปด้วยความปลอดภัยไปรงใส่ใจ ไม่มีพิน้อใด ๆ มาผูกพัน มองเห็นแต่ความมุ่งหวังวันทุกข์ที่เตรียมพร้อมอยู่ภายในไม่มีวันจิตใจจางและอัมพาอ จึงพักอยู่ในป่าอยู่อาบเย็นเป็นเหตุของสัตว์ทุกข์ชน ซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลจากหมู่บ้านด้วยแล้ว ใจ پاکงว่าเตรียมพร้อมอยู่ทุกขณะ ประเพณีนี้นะจะทะยานเกาะขึ้นจากหล่มลึกคือกิเลสในใจเดียนั้น รวากับนกจะเกาะบินขึ้นบนอากาศฉะนั้น ความจริงก็กลิ้งกลิ้งเป็นกิเลสและฝังอยู่ในใจตามความมีอยู่ของมันนั้นแล แต่ใจมันมีความรู้สึกไปอีกแห่งหนึ่ง

เมื่อไปอยู่ในที่เช่นนั้น ความรู้สึกในบางครั้งเป็นเหมือนกิเลสตายลงไปวันละร้อยละพัน ยังเหลืออยู่บ้างประปรายราวตัวสองตัวเท่านั้น เพราะอำนาจของสถานที่ที่พออยู่อย่างดี ความ ทั้ง ความรู้สึกโดยปกติและเวลาป่าใหญ่เพียร กลายเป็นเครื่องพุงใจไปทุกขณะที่พักอยู่ ความคิดเกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ทั้งสัตว์ร้ายและสัตว์ดีที่มีอยู่ทั่วไปในบริเวณนั้น ก็คิดไปทางสสารมากกว่าจะคิดในทางเป็นนัย โดยคิดว่าเขาก็บเรากี่มีความเกลียดชังตายเท่ากันในชีวิตที่ทรงตัวอยู่เวลานี้ แต่เรายังคิดว่าเขาดร่งที่รู้จักบุญบาปด้วยตัวมันเอง ถ้าไม่มีสิ่งนี้แฝงอยู่ภายในบ้างก็ถึงมีน้ำหนักเท่ากันกับเขา

ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ๓๘

๓๙

เพราะคำว่า “สัตว์” เป็นคำที่มนุษย์ไปตั้งชื่อให้เขาโดยที่เขามิได้รับทราบจากเราเลย ทั้ง ๆ ที่เราก็คือเป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง คือสัตว์คนุญยี่ตั้งชื่อตนเอง ส่วนเขาไม่ทราบว่าได้ตั้งชื่อให้พวกมนุษย์เราอย่างไรหรือไม่ หรือเขาไม่เข้าใจคำว่า “สัตว์” ก็ไม่มีใครทราบได้ เพราะสัตว์ชนิดนี้ชอบวิ่งแกละอย่างเขา แล้วมันเมื่อมาปรุงเป็นอาหารก็มี ข่าทั้งปละ ๆ ก็มี จึงน่าเห็นใจพวกมนุษย์เราชอบเอาเรื่อเอาเปรียบเขาเกินไปเป็นจำนัย และไม่ค่อยยอมให้อยู่แก่สัตว์ได้ง่าย ๆ แม้แต่พวกเดียวกันยังรังเกียจและเกลียดชังกัน เบียดเบียนกัน ข่ามันไม่มีชุดขนและผอนเบาจนน่าเกลียด ในางสัตว์ที่ร้อนเพราะมนุษย์เบียดเบียนและล่าเขา ในวงมนุษย์เองก็ร้อนเพราะมนุษย์เบียดเบียนและฆ่ากันเอง ฉะนั้นสัตว์จึงจะเวียงรังมนุษย์ประจำสันดาน

ท่านว่าการอยู่ในป่าทางทิศทางใดตรงไหนก็ควรระวัง ข่าไม่มีทางสิ้นสุดทั้งเรื่องนอนเรื่องไป ซึ่งมีอยู่รอบตัวตลอดเวลา ใจที่มีความใคร่ต่อธรรมแดนพันทุกข์ จึงรับเร่งตั้งความเพียรไม่มีเวลาละเลย บางครั้งหมู่ป่าเดินเข้ามาหาในบริเวณนั้นและมองเห็นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ แทนที่มันจะกระโดดโลดเต้นวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่เปล่า มันมองเห็นแล้วก็เดินหากินไปตามภาษาของมันอย่างธรรมดา ท่านว่ามันจะเห็นท่านเป็นยัยยี่แปลกมนุษย์ผู้ร้ายกาจทั้งหลายด้วย แต่มันไม่คิดเหมาไปหมดมันจึงไม่รีบวิ่งหนี และก็ยังอดกินอาหารอย่างสบายเหมือนไม่มีอะไร

ในตอนนี้อยู่ชิวๆชอนบทกับกลิ่นอันเพ้อเรื่องระงังขึ้นบ้าง อย่างแต่หมูมันไม่กลัวท่านพระอาจารย์มันที่อยู่ใกล้ๆไปเลย แม้แต่ตัวป่าบ้านดาด เมื่อเริ่มสร้างวัดใหม่ ๆ และมีพระเณรอยู่ด้วยกันหลายรูป หมู่ป่าเป็นฝูง ๆ ยังพากันมาอาศัยนอนและเที่ยวหากินอยู่ตามบริเวณหน้ากุฏิพระเณรในเวลากลางคืน ท่านจากที่ท่านเดินจงกรมราว ๒-๓ วนเท่านั้น ได้ยินเสียงมันพูดดิ้นหาอาหารด้วยจมูกที่ตื้นบับ ๆ อยู่ในบริเวณนั้น ไม่เห็นมันกลัวท่านเลย เวลาท่านเดินมาใกล้และฟังเสียงมันอยู่ใกล้ ๆ ก็ไม่เห็นมันวิ่งหนีไป ยังพากันเที่ยวหากินตามสบายในบริเวณนั้นแทบทุกคืน ทั้งหมูและพระเณรเคยชินกันไปเอง แต่ทุกวันนี้ยังมีเหลือเกลือกอย่างนั้น ๆ พวกมันเที่ยวหากินที่หนึ่ง เพราะยัยยี่ที่สัตว์ตั้งชื่อให้ดังท่านพระอาจารย์มันว่าไว้ เอาไปรับประทานเกือบจะไม่ได้รับรู้เลยว่ามันได้กินแล้วมันอยู่แล้วเวลานี้ ต่อไปก็มีความจริงเป็นไปเอง

แล้วท่านเล่าความเป็นมาเรื่องจับท่านอยู่ด้วยกัน เพราะสัตว์แทบทุกชนิดชอบมาอาศัยพระ พระอยู่ที่ไหน สัตว์ชอบมาอยู่กันมาก แม้ตัวที่อยู่ในเมืองสัตว์ยังต้องมาอาศัย เช่น สุนัข เป็นต้น บางครั้งเป็นร้อย เพราะท่านไม่เบียดเบียนมัน เพียงเท่านี้ก็พอทราบได้ว่าธรรมเป็นของเย็น สัตว์โลกจึงไม่มีใครคอยรังเกียจ เว้นกรณีที่สุดวิสัยจะกล่าวเสีย เท่าที่ท่านปฏิบัติมาก่อน ท่านว่าเป็นสถานที่ช่วยพุงใจได้ดีมาก ฉะนั้น ป่าจึงเป็นจุดที่เด่นของพระผู้มีความใคร่ต่อทางพันทุกข์ จะถือเป็นสมรภูมิสำหรับบำเพ็ญธรรมกัน โดยไม่แบ่งสงฆ์ว่าป่าจะกลืนเป็นข้าศึกต่อการบำเพ็ญธรรม ตรงกับอนุศาสน์ที่พระอุบาลีอภัยบรมสีลสนธิกับผู้อุปสมบทใหม่ ให้พากันเกาะแสวงหาอยู่ป่าตามอริยาธย ท่านพระอาจารย์จึงถือจุดนี้คือถึงนจาระสุดท้ายแล้วเท่านั้น นอกจากสายนี้ก็ต้องงูโลมผอนมันไป

ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ๓๙

เนื้อหาบางส่วนจากทัศนะพิเศษ กิเลสให้สัพพัญญุต
http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=984&CatID=3

การที่พระพุทธเจ้าผู้มีพระญาณหยั่งทราบในเหตุการณ์ทั้งปวง ไม่ทรงอนุญาตมังสรีรีนั้น ต่อพุทธทราบในเหตุการณ์ที่ไม่ทรงอนุญาตนี้ได้ดีกว่าสามัญชน ที่มีกิเลสทั่ว ๆ ไปคาดคิดกันอยู่มาก พระองค์ต้องทรงทราบทั้งสัตว์มีชีวิตที่กำลังถูกฆ่าและจิตวิญญาณของสัตว์ที่ถูกฆ่าตายไปแล้ว จะพึงรังัวทั้งบุญทั้งกรรมต่อไปเช่นเดียวกับมวลสัตว์ทั่วโลกดินแดน หากเหนือหน่ออวัยวะนั้นถูกจำแนกแจกไปในทางที่ดี สัตว์ผู้เป็นเจ้าของก็จะพึงมีส่วนดีไปด้วยไม่ตายเปล่า

เรื่องท่านองค์นี้ยอมเป็นพุทธวิสัยที่จะทรงพิจารณาทราบโดยลำพัง ไม่เป็นสิ่งที่จะน่ามาประกาศแก่โลก อันเป็นการส่งเสริมปณาดิบาตให้กำเริบรุนแรงขึ้น เพราะปกติโลกที่ท่านอยู่ล่วงก่อนแล้วพระพุทเจ้ายังไม่อุบัติ โดยไม่มีใครทักท้วงได้ ซึ่งเท่ากับกันน้ำมหาสมุทรด้วยฝ่ามือมันแล

บรรดาพระอรหันต์องค์ไหนจะไม่รู้อย่างนั้นไม่มี พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จึงไม่ทรงห้ามการจันเนื้อฉันทปลา เพราะเป็นสิ่งที่สวัสดิสัย เราพูดได้เพียงเท่านั้น สักสิบกว่านั้นพูดไม่ได้ รู้เต็มหัวใจพูดไม่ได้นั่นว่า กิเลสที่ส่นอกกล่าวตหลายขี ออกมาवादตัวว่าบริสุทธิ์เพราะไม่ฉันทเนื้อฉันทปลา เรื่องมังสรีรีนี้เป็นสวดหลายของกิเลส กิเลสไม่ได้ละเอียดอะไรพอจะไปให้อยู่ในส่วนลึกลับอย่างนั้น มันไม่มีกิเลส แต่จิตที่ประกอบด้วยธรรมแล้วปิดไม่อยู่ ความจริงมีอยู่ตรงไหนรู้งั้นนั้น ๆ เ็นตรงนั้น

พอมแม่ครูอาจารย์มั่นท่านพูดนิค ๆ เกี่ยวกับเรื่องฉันทเนื้อฉันทปลาเนื้อและ ฉันทอะไร ๆ ก็ไม่ได้คิด ฉันทเหล่านี้มันได้คิด แต่มันสุดวิสัยที่จะแก้ สุดวิสัยที่จะแก้มันไม่ได้ **เป็นอย่างไร** โลกเป็นเหมือนน้ำมหาสมุทรที่ขุ่นขี้มน ใครจะไปแยกน้ำและน้ำในและตักตวงเอามาใช้อะไร ๆ ก็แล้วแต่บุคคลที่จะนำมาใช้ ที่จะไปกันน้ำมหาสมุทรไม่ให้ไหลไม่ได้ ท่านพูดແิบ่ท่านั้น หลัง ๆ มันเราก็กินเข้าใจไซ้ พอมแม่ครูจารย์ท่านพูดไม่ออกท่านก็รู้เหตุรู้ผลว่า การพูดออกไปมีแห่งนักเบาได้เสียขนาดไหน ผู้ฟังจะไม่ฟังไปตามความจริงที่รู้ ๆ นั้น มันจะแหวกแนวไปดังที่แหวกแนวอยู่ทุกวันนี้ เอาออกให้ออกवादเรื่องมังสรีรี

ใครจะไปเกินพระพุทธเจ้าเรื่องความรู้ในแง่หนักเบาทุกแห่งทุกมุม ไม่อย่างนั้นจะเป็นสัพพัญญูหรือ พวกไหนใครเป็นสัพพัญญู พวกประกาศตนปิง ๆ ว่าฉันเป็นสัตว์ดีจึงเป็นเมตตาที่เป็นบริสุทธิ์หรือพวกสัพพัญญู พวกกิเลสเหยียบหัวไม่ว่า เขาสวดหลายก็เลสมเป็นเครื่องมือเหยียบย่ำทำลายเพียรไม่ฉันทเนื้อฉันทปลาเท่านั้น **แต่จิตเป็นอย่างไร มันอยู่ที่จิตนี้ต่างหาก** อันนี้เพียรเอามาवादได้แต่กริยาเท่านั้น **ท่านผู้ฉันท่านจิตบริสุทธิ์ขนาดไหน นั่นเอามาเทียบกันซิ มันเข้ากันได้เมื่อไร พอมแม่ครูจารย์ท่านว่ามันสุดวิสัยจะหาอย่างไร** ส่วนที่เป็วิสัยใครก็มองไม่เห็น นั่นฟังไซ้ นี่ที่สักตัญญา **คือตาไม่ให้เห็นตา ไม่อาจตาไม่อาจถูกเบียดเบียน ไม่อาจให้ใครฆ่าแต่เขาก็ฆ่า** มันสุดวิสัยอันนี้ โลกเป็นมาอย่างนี้แต่ตั้งเดิม ส่วนที่ไม่สุดวิสัย **อีกแห่งหนึ่งไม่มีใครรู้ ท่านว่าอย่างไร** พูดออกมาก็ไม่เกิดประโยชน์

แต่ก่อนผมก็ไม่ได้เข้าใจ พอปฏิบัติมาปฏิบัติไปว่าจะवादหรือไม่वादก็ตาม มันเข้าใจนี้จะว่าไป ไม่มีใครบอกก็รู้ว่าฉันไหนสวัสดิสัยไม่สวัสดิสัย มันเหมาะจะวางใจ **ที่ท่านไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแต่ท่านยังฉันเนื้อฉันทปลาอยู่จึงเพราะอะไร** ไม่ต้องไปตั้งปัญหาอะไรให้ลำบากละ มันซึ่งเข้าปละ รู้ทะลุไปหมดเลย ตั้งปัญหามาเป็นบ้านี่ลายกันบนเวทีทำไม ปรายอยู่ท่านไม่เห็นบ้านี่ลาย สิ่งไหนควรพูดท่านก็พูด สิ่งไหนไม่ควรพูดท่านก็ผ่าน ๆ หรือเก็บไว้ไซ้ ๆ เพราะท่านไม่ได้มีความทิวไทย ไม่ได้มีความอยากवादเนื้อवादตัว ท่านมีความจริงใจว่า ๆ ความจริงก็เป็นความจริงที่บริสุทธิ์ด้วยนี้

ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่สวัสดิสัยของผู้มีกิเลสที่จจะรู้ได้ตลอดทั้งถึง รู้งั้นไหนไปก็จะรู้แต่เรื่องของกิเลสแทรกเข้าไปท่าน ๆ **เรียนธรรมปฏิบัติธรรมแต่กับโดยเอากิเลส เพราะกิเลสเข้าไปทำงานอยู่ในนั้นไม่รู้ไซ้ ละเอียตขนาดนั้นะกิเลส** นี่ถึงได้ต่อจรรยพระพุทธเจ้า อุบัติขึ้นมาได้อย่างไรไม่มีใครตัดเดือนส่งสนเลย ทรงตะเกียกตะกายโดยสร้างพระองค์เอง เป็นสมัญญโดยลำพังพระองค์เองทุก ๆ พระองค์ ยังออกต่อจรรยไม่ได้ ออกแปลกในหัวใจอย่างถึงใจไม่ได้ว่าท่านอุบัตินี่มาได้อย่างไร เพราะพยานบอกอยู่ใน พยานคือยังไป เรายังได้ยินได้ฟังอะไรจากท่านจะรู้เรื่องอะไรปฏิบัติยังไป

กิเลสให้สัพพัญญุต - http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=984&CatID=3

เนื้อหาบางส่วนจากทัศนะพิเศษ ธรรมไม่ไปไหนเสียหย

หลวงพมหาบัว ญาณสัมปันโน - http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=3465&CatID=1

ถ้าเขามาฆ่าเราเพื่อเป็นอาหารจะว่าอย่างไร ฆ่าใครต่อใครไม่เป็นบาป ถ้าฆ่าเพื่อเป็นอาหารแล้วไม่บาป ถ้าฆ่าธรรมดาแล้วเป็นบาป ใครจะไปฆ่าถ้าธรรมดา มันก็ต้องฆ่าเป็นอาหารถ้าว่าสัตว์ นี่เขาจะฆ่าคนนี่ไปเป็นอาหารมันก็ไม่ยอมไซ้ไหมละ นี่ความไม่ยอมมันขัดกับหลักธรรมชาติ หลักธรรมชาติถ้าว่าชีวิตก็เสมอกันหมดฆ่ากันได้ลงคอหรือ จะฆ่าเพื่ออาหารไม่เพื่ออาหารก็ตาม ไม่ควรทั้งนั้น คิดดูซิ สัตว์เมื่ออยู่ในครรภ์ พระพุทธเจ้ายังไม่ให้แตะ ให้สิทธิเสมอกันหมดเลย

เนื้อหาบางส่วนจากทัศนะพิเศษ ธรรมไม่ไปไหนเสียหย

หลวงพมหาบัว ญาณสัมปันโน - http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=2097&CatID=2

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงห้ามไม่ให้ทำลายสัตว์ ฆ่าสัตว์ เพราะมันจิตอยู่ในนั้น จิตดวงนี้ละมันครองอยู่ข้างใน มันต่างกันกับต้นไม้หญ้าที่ไม่เป็นจิต มันแตกไปก็แตกไปอันนั้นะ แตกแล้วไปก็ออกจากส่วนผสม ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ใจที่บริสุทธิ์แล้วอยู่ที่บริสุทธิ์ตายก็บริสุทธิ์วันทาอะไร นั่นถ้ามันไม่บริสุทธิ์นี่มันแตกตอนใด ความดีจึงจะเป็นความตายเดือนขึ้นโดยลำดับโดยเร็ว เอา สรรพความดีเข้าไป พระมันดีจะเป็นกัมมวิบากตามแต่จะสั่งความปรารถนาตายไปเห็นความปลื้มปิติขึ้นมาเลย เราละกิเลสความตายละกิเลสความดีของเราแน่นหนาแน่นคง อืม นั่นเห็นไหม จนกระทั่งได้ทั้งที่เป็นเพื่อใจ ความเป็นกับความตายไม่มี ไม่มีเป็นอารมณ์กับใจของท่าน จึงเรียกว่า อติดี อนาคตไม่มี ปัจจุบันก็ไม่มี เป็นสมมุติทั้งหมด ธรรมชาติมันเต็มตลอดเวลานอนดกกลนิพพานที่ยังทรงไหน ดูหัวใจผู้ปฏิบัติ ถึงขั้นบริสุทธิ์พุทโธเต็มดวงแล้วไม่ต้องไปดูใคร ดูคนเดียวก็พอ ใครเชื่อไม่เชื่อก็ตาม ขอให้เราดูคนเดียวพอในหัวใจของท่านั้นละ

เนื้อหาบางส่วนจากทัศนะพิเศษ ธรรมไม่ไปไหนเสียหย

หลวงพมหาบัว ญาณสัมปันโน - http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/ว่านควาใจ_หลวงพมหาบัว/

๕๔๓

หลักธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว เพราะวิธีที่ดังกล่าวเป็นอุบายช่วยเสริมจิตใจเวลาบำเพ็ญให้ได้รับความสะอาดอกปราณีเพียร โดยความมุ่งเสมอมีธรรมดาด่าที่ไม่สังเกตและทราบอยู่มาก จิตใจผ่องใสเห็นภัยและเห็นคุณรอบตัวอยู่ทุกเวลา ยั้งนอนและอดอาหารไปหลายวันเท่าไร ก็ยังเพิ่มความสะอาดคล่องแคล่วแก่จิตใจมากขึ้นสำราญรายที่ถูกต้องกับจิตใจทางนี้ส่วนรายที่ไม่ถูกต้องเช่นเดียวขบยาไม่ถูกต้องกับโรคคนไข้ หมอย่อมงดการให้ยาขนานนั้นไปเอง ฉะนั้น

ที่นี้ยังมีปัญหาสัจคมพุทธศาสนา เกี่ยวกับมังสรีรีใด การงดเว้นรับประทานเนื้อสัตว์ทุกประเภท ที่ได้เลียบกันเสมอมา ยังไม่มีทางลรอยกันได้ ท่านจะเห็นอย่างไรในเรื่องนี้ คำว่าได้เลียบกันนั้น ได้เลียบตามหลักพระธรรมวินัยหรือตามความเห็นของดอนอดมก็ไม่ทราบ เพราะการได้เลียบกันตามธรรมดาว่า ๆ ไป นั่นเพียงเด็ก ๆ หรือผู้ใหญ่ก็ได้เลียบกันทั่วพิภพ และเคยได้เลียบกันมาประจําแผ่นดินจนถือเอาเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักฐานไม่ได้ ฉะนั้นปัญหาที่คนเลื่อมจริงไม่แน่ใจว่าเป็นปัญหาที่รู้ หรือปัญหาหลักธรรมวินัยอันแท้จริงที่ทรงประกาศสอนไว้

ใครพูดขึ้นกับบอกว่าปัญหาหลักธรรมทั้งนั้น มิได้บอกว่าปัญหาที่รู้ ผมจึงไม่ทราบว่าเป็นปัญหาอะไรโดยแท้จริงกันแน่ ถ้าเป็นปัญหาเพื่อพระพุทธเจ้า หรือเพื่อธรรมวินัยของพระองค์ ก็ต้องพูดกันตามหลักพระธรรมวินัยของท่าน ไม่แปลกแะเป็นอย่างไร ถ้าเป็นปัญหาที่รู้ก็จำต้องพูดไปตามความเห็นชอบของตน โดยไม่มีหลักธรรมวินัยมาเป็นเครื่องพิสูจน์อัน ปัญหาชนิดนี้ถ้ากลายเป็นปัญหาโลกแตกไป ไม่มีใครกล้าเสี่ยงชีวิตเข้าไปตัดสินได้ เพราะกลัวศิระจะแตกไปด้วย คุณต้องการปัญหาโลกแตก หรือต้องการปัญหาธรรมวินัย ที่เรียกว่าสวากขาตธรรมเล่า

เพียงหม้อหุงข้าวแตกมันยังทำให้ครอบครัวฉาวเมื่อลูกเล็กเด็กแดง เกิดโรคหาลอลหม่านไปหมดทั้งบ้านจนมองหน้ากันไม่สนทน ยิ่งโรคแตกและศิระแตกด้วยแล้ว จะเอาอะไรมาเป็นเครื่องหมายมงคลอันแก่ชาวพุทธผู้มุ่งต่อพระพุทเจ้าเล่า ความจริงแล้วผู้มังสรีรี หรือไม่รวิติมีส่วนผิดอย่างไรพอ

ถ้าทำให้ผิดก็ผิด ทำให้ถูกก็ถูกต้องกัน เพราะผู้ปฏิบัติตามหลักศาสนาต้องมีพระธรรมวินัยเป็นเครื่องปกครองเช่นเดียวกัน คุณจะถามไปทำไม เราก็คงคิดเพียงผ่านมามีโอกนี้ เราพูดกันว่าอย่างไร อดมยังไม่เห็นทันสมัยแม้จะเป็นคนชั่วลอสลิม เรื่องเหล่านี้แบบแผนตำรับตำราก็มีอยู่แล้ว จะถามและถกเถียงกันไปทำไม ผู้ประสงคฺจุทหมายปลายทางที่

ว่านควาใจ ๕๔๓

๕๔๔

ถูกต้องแน่นอน ก็ปฏิบัติตามหลักพระธรรมวินัยที่สอนไว้เท่านั้น ไม่คิดอ่าน และปฏิบัติไปนอกศูนย์กลาง ปัญหาต่าง ๆ ที่ก่อความไม่สงบไม่เกิดขึ้น อวัยวะส่วนที่ไม่ได้คน ไม่ควรไปริเกาให้หนังที่ตี ๆ ถลอก ส่วนที่ฉันทเนื้อเสียซึ่งผิดพระรา และอยู่ให้ยาข้าวผัหนังงะได้หายคันอยู่สบาย

หลักพระธรรมวินัยมีอย่างไร ควรปฏิบัติไปตาม อย่าไปหาริดอ่านและปฏิบัติเยศสธรรมของพระพุทธเจ้าผู้เป็นบรมศาสดาที่ทรงบัญญัติไว้แล้วหรือสอน ที่ไม่ทรงสอนไว้ไม่ชี้แจงจะกะเทือนผิด คือศาสดาผู้ทรงสอนด้วยพระปรีชาอันฉลาดแหลมคม และมีพระเมตตาต่อมวลสัตว์อยู่ในหมวดธรรมทุกบททุกบาท ทรงรู้ถึงฐานะที่ควรเป็นไปได้และฐานะที่ไม่ควรเป็นไปได้ การสอนโลกที่ทรงสอนไปตามฐานะและฐานะ ไม่ทรงฝืนหลักทั้งสอนนี้ ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระองค์ก็จำต้องเล็งหลักธรรมทั้งสอนนี้เช่นกัน ไม่เช่นนั้นก็จะเทือนผิด(ความสงบสุขในวงศาสนา) กลายเป็นน้ำขุ่นมัวที่เต็มไปด้วยโคลนตม ไร้ประโยชน์แต่ได้สมประพ้อ

พระพุทธเจ้าทรงวางศาสนาไว้เพื่อมนุษย์ คือส่วนรวม ผู้ปฏิบัติทั้งหลายแม้จะบำเพ็ญเพื่อตัวเองได้เฉพาะในเบื้องต้น แต่ก็เพื่อส่วนรวมในวาระต่อไปอยู่แน่แล ดังนั้นการปฏิบัติธรรมกับพระตริจักรคำถึงถึงหลักอันถูกต้องตายตัว เพื่อตนและผู้คอยขัดจะไม่ผิดพลาดและระมัดไปทั่วทุกหนทุกแห่งไม่ผิดไปตาม ๆ กัน เพราะการทำให้ผิดเป็นสาเหตุ แต่การทำเพื่อธาตุอันนี้ไม่ว่าผู้ใด จำต้องถือเป็นความจำเป็น แม้แต่คนที่ไม่สนใจกับศาสนาเลย ก็จำต้องทำเพื่อชีวิตทั้งโลก เพราะธาตุอันนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ที่จำต้องปฏิบัติตาม สิ่งใดที่แสงต่อธาตุอันนี้ สิ่งนั้นคือเครื่องบั่นทอนและทำลายธาตุขันธ์และชีวิต ซึ่งจะตองระวังกันเป็นประจํา

การไม่รับประทานเนื้อสัตว์ทุกประเภทเพื่อธาตุอันนี้ หรือเพื่อการบำเพ็ญจิตใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่าง มีส่วนผิดอยู่อย่างไรหรือไม่ เพราะ

ไม่ว่าจะเพื่อธาตุหนึ่งหรือบำเพ็ญทางใจไม่มีอะไรผิด เพราะไม่ได้ทำเพื่อเป็นการโฆษณาชวนเชื่อทั่ว ๆ ไป ไม่ได้ทำเพื่อवादดี หรือเพื่อประวัังใคร แต่มีถือเป็นการถูกต้องด้วยการชักชวนผู้อื่นให้ทำตาม เพื่อเป็นแบบอย่าง ต้องมังสรีรีจึงจะถูกรับประทานเนื้อสัตว์ทุกประเภทต้องเป็นผิดทั้งนั้น ดังนี้

ก็เมื่อตนทำเกิดประโยชน์ แล้วชักชวนให้คนอื่นทำด้วย ทำไม่ผิดผิด ถ้าเช่นนั้นพระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญพระองค์จนได้รับผลเป็นที่พอพระทัย แล้วนํารวมนั้นมาสอนโลกจะผิดผิดไปหรือท่าน

ว่านควาใจ ๕๔๔

๕๔๕

นี่มิใช่โรคหวัดที่จะเชื้อสาไข้ผดขอนกันขยายพันธุ์ไปเสียทุกตัว ท่านเป็นหวัดคัดจมูกให้นัดย่นบัดนี้เหมือนนั้น ๆ ท่านจะหาหนทางนี้ตั้งนี้ แต่นั่นมันเป็นคนละโรค คนละนิสัยซึ่งจะต้องแสวงหาหนทางนี้ต่าง ๆ กันมารักษาด้วยวิธีที่ต่างกันจึงจะหาย มิใช่จะรโรคเลยเฉพาเช่นคัดจมูกเดียว ถ้าเป็นโรคชนิดเดียวกันก็ควรแก่การชักชวนให้รักษาด้วยวิธีเดียวกันไม่ว่าเฉพาะแต่มังสรีรีดี แม้อาหารประเภทเนื้อ ปลา ธาตุขันธ์ยังมีไม่เหมือนกัน ท่านจึงสอนไว้ว่า อาหารสลับประะ อาหารเป็นที่สบายตามธาตุเป็นประาย ๆ ไป

มังสรีรีเป็นเรื่องธาตุขันธ์ และจิตใจของแต่ละบุคคลเป็นราย ๆ ไปเท่านั้น มิใช่ส่วนใหญ่ และส่วนรวมที่จะชักชวนหรือโฆษณาทั่ว ๆ ไป ส่วนอาหารประเภททั่วไป เว้นเนื้อที่ทรงบัญญัติห้ามสลับอย่าง และอุทิศสมมติเสมออย่างนั้นเสีย เป็นอาหารประเภทที่ควรแก่ธาตุขันธ์ และอวัยวะของผู้ไม่แสดงกับโรคทั่ว ๆ ไป อนึ่ง เมื่อความนำย่นที่สุดของคุณหลวงบ่นั้อาพาเป็นเหตุกับกายและพหัยปฏิกฤษฏ์เอก เพราะธาตุคุณหลวงคนนั้นในวงกรและพหัยยังมิได้รับองค์ภายและพหัยภัยโดยอณันท์ที่มีหรือ ถ้ายิ่งไปรดก็เบอโรไวก่อน เตียวคุณหลวงทราบเข้าท่านจะดูเอา เพราะเป็นยาเฉพาะท่าน

ยานัตถุ์อะไร ของคุณหลวงอะไร และที่ไหน ผมยังไม่เข้าใจ ท่านหมายความว่าอย่างไร

ผู้ได้รับประโยชน์ในการบำเพ็ญใจเป็นราย ๆ ด้วยมังสรีรีดีไซ้ คุณไม่ครนํามาแทรกกับธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นธรรมสอนโลกทั้งไตรภพ ธรรมเหล่านี้เป็นที่เกิดทุนอย่างถึง และควรที่องค์พระพุทธเจ้าที่ทรงพระเมตตา จะนํามาประพรหมโลกให้พ้นจากการสลับสัลดยยาพิต่าง ๆ ที่สุดมอยู่ตลอดเวลา ประโยชน์จากมังสรีรีมีอยู่บ้างเป็นราย ๆ กับประโยชน์ในการสอนธรรมของพระพุทธเจ้า ต่างกันซึ่งคุณภาพและการรับรอง ถ้าจะเทียบกันสภา ฝ่ายหนึ่งเป็นเพียงสภาพุหนเท่านั้น แต่อีกฝ่ายหนึ่งเป็นชั้นสภามาแล้วซึ่งเป็นคนละโลก ดังนั้นจึงไม่ควรนํามาคลอเคล้าหรือแข่งกัน คุณเห็นจะพอเข้าใจ เท่าที่เรียนให้ทราบนี้

ที่นี้ผมพอเข้าใจบ้างแล้ว แต่ยังมีข้อสงสัยอีกตอนหนึ่ง คือผู้ที่ไม่ฆ่าสัตว์ แต่ยังรับประทานเนื้อสัตว์อยู่ จะไม่เป็นการอํวาทย์ให้เขาฆ่าสัตว์โดยทางอ้อมอยู่หรือจะอํวาทย์หรือไม่ รอพูดกันทีหลัง คุณจะขัดข้องไหม

ไม่ขัดข้อง ตามแต่ท่านสะดวก

อาตมา ขอเรียนถามคุณบั้ง สมมุติว่าคุณเป็นพระ มีผู้นำสิ่งของมาถวายจะเป็นของฉันหรือของใช้ก็ตาม ตามกาลของสิ่งนั้น ๆ คุณจะรับ และฉันสิ่งของเหล่านั้นไหม

ว่านควาใจ ๕๔๕

๕๔๖

ผมเป็นพระซึ่งเป็นเพศที่อาศัยชาวบ้านเป็นอยู่ ก็จำต้องรับฉันและใช้สอยให้เขาได้บุญบ้าง นอกจากผิฉันยังจะรับไม่ได้

คุณแน่ใจไหมว่าเป็นสิ่งของที่เขาได้มาให้ท่านคุณด้วยความบริสุทธิ์จริง ๆ หรือไปเที่ยวดลโกง ปล้นชิง ขโมยเขามา

ผมก็ทราบไม่ได้ว่าเขาได้มาด้วยวิธีใด แต่ผมก็ถือว่าเขาให้มาด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ ผมก็รับด้วยความบริสุทธิ์ ไม่เห็นผิดแต่ตรงไหน ถ้าผิดจริง ๆ พระที่อาศัยชาวบ้านเป็นพระไปไม่ได้ ต้องอดตายกันทั้งประเทศ ไม่มีพระเหลืออยู่ข้างวัดแม้แต่คนเดียว เพราะที่เขา

นํามาให้ท่าน เราจะไปมีทางทราบได้อย่างไร

ที่นี้ถือว่าไปถูกรายที่ไดมามีท่านเราด้วยความไม่บริสุทธิ์ เราไม่เป็นคน แต่รับและฉันสิ่งของของเขา จะไม่เป็นการอํวาทย์ให้เขาฆ่าสัตว์ทำทุจริตทางอ้อมหรือ

อํวาทย์หรือไม่ ใครจะไปทราบได้ละท่าน เพราะจะยกพิจารณาสมมุติอยู่คนละมุมโลกนี้ ถ้าเขามาอยู่วันใด หรือในกฎเดียวกันกับเรา เราก็คงมีมหาทราบและห้ามเขาได้ไม่ให้รับสิ่งของของเขาก็ได้ นี่มันสุดวิสัยที่พระจะไปสุดวิสัยเรื่องของโลกทุกแห่งทุกมุม เตียวเขาจะหาว่าเป็นพระจริงดี พระนักสืบ พระนักเลง พระนักเที่ยวและเกียสีกาเข้าอีก เรื่องก็ไปใหญ่ ผมถือเสียว่า ความทุจริตทุกประเภทที่โลกเขาทำก็เป็นเรื่องของเขา ความสุจริตทุกประเภทที่เราก็คงเป็นของเรา เราไม่คิดเรื่องจะนํามาคลเคล้ากันทำเ้า ถ้านํามาคลเคล้ากันแล้ว จะไม่มีใครดีในโลกแม้แต่คนเดียว ต้องเป็นคนผสมเช่นเดียวกับวัตถุผสมนั้น ๆ นั่นเอง ผมเห็นอย่างนี้จะถูกหรือผิดก็สุดวิสัย แต่จะเอาผมคนดีกับเขาคนชั่วมาผสมให้มันเหมือนเป็นอันเดียวกัน นั้นผมไม่ยอมเด็ดขาด เพราะการทำเช่นนั้นก็เท่ากับจับเอาผมคนเป็นซึ่งยังมีชีวิตอยู่ เข้าไปอยู่ในลิ้นฟ้ากับคนตายที่เป็นผีไปแล้ว ซึ่งผิดวิสัยจะเป็นไปได้

ที่นี้คุณพอทราบได้ไหมในปัญหาที่คุณถามอาตมา ซึ่งขอรอไย้งไม่ได้ตอนนั้นกับปัญหาที่อาตมาเรียนถามคุณ ทั้งสองเงื่อนไขพอเข้ารูปกันได้ไหม หรือคุณยังสงสัยอะไรอีกเชิญพูดได้ไม่ต้องเกรใจ

ท่านจะตอบหรือไม่ตอบ ผมก็หมดความสงสัยไปแล้ว เพราะการหาหรืออะไรต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องของโลกซึ่งไม่มีประมาณ ใครจะไปตามรู้ตามเห็นเขาได้ ขึ้นตามไปมาก ๆ เตียวจะถูกห้ามไม่ให้ใช้ของเทึกะเป้นมังสรีรี และสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอวัยวะของสัตว์ทุกประเภทอีก เรื่องก็จะยุ่งกันใหญ่ ผมต้องกราบขอบพระคุณท่านที่มารบกวนให้ท่านเสียเวลามากจนเกินควร

ว่านควาใจ - หลวงพมหาบัว ญาณสัมปันโน - http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/ว่านควาใจ_หลวงพมหาบัว/

๕๔๖